

Sumari Astral

Caterina Almirall, Claudia Elies,
Itziar Okariz, Gabriel Ventura,
Mafe Moscoso, André Romão, Esther Ferrer, Martín
Vitaliti, Itxaso Corral, Pilar Bonet, Irene Solà,
Sofia Montenegro, Silvia Gubern, Quim Pujol,
Pedro G. Romero, Pilar Soler Montes, Eulàlia Rovira,
Ángela Millano, Michael Lawton,
Anna Dot, Enric Farrés Duran, Ignasi Aballí, Aldo
Urbano, Cristina Mejías, Luz Broto, Magda Bolumar,
Marc Vives, Oriol Sauleda i Amor Estadella,
Gerard Horta, Fuentesal Arenillas, Lúa Coderch.

Sumari Astral

Imatge

I.

a l'autobús, de tornada
ha parat de ploure i fa aquest sol
misteriós com d'esperança
No l'hem vista, la pluja
però els rastres.
Penso en el plaer
a recuperar una manera de fer
que doni sentit
a insistir-hi, a seguir aquí
Ha de ser més fàcil, més senzill
penso que tot és en el poema
que torno a llegir
tot és al poema
i el que no hi sigui és que
ara no toca o no cal.

JOAN BROSSA

PLUJA

Barcelona
1973

M està cansada, m'impresiona quan ens explica l'accident del seu fill aquest estiu. Al marxar també parlem dels fills, dels fills de I i M que es fan pipí al llit. I i X porten samarretes de colors fluor, groc i rosa, i M de color vermell. C i E porten ulleres i darrere, ulls blaus. Després, C ens explicarà allò de les lents de contacte que durant la nit donen a l'ull una forma perquè hi vegi durant el dia. Jo porto l'esmorzar i el poso a sobre de la taula, mengen raïm, però galetes no. Tenim gots i aigua. L'altra M, la de la casa, ve al principi, però després marxa i es deixa una llibreta oberta sobre la taula. La forma en què estan posades les taules és una mica estranya i no gaire còmoda, com una T, tinc la sensació que dono l'esquena a I. Però estem bé a l'espai, quan entrem totes diem que ens agrada, hi ha un balcó des d'on es veu l'estructura de l'edifici que abans era la casa de la moneda, hi ha una porta que dona a un corredor estrany sense sortida i ple de trastos, parlem que és un edifici com un laberint i que segur que està ple de fantasmes. Fa calor i al cap d'una estona proposo obrir la porta del balcó però penso que ho hauria pogut fer abans. Un parell de vegades sona l'alarma d'incendis, fa molt soroll que m'interromp els pensaments tot i que ha vingut C, que treballa a la casa, a avisar. E ha portat moltes coses que va traient d'una bossa com un mag, X parla enriallada de les àvies, dels saurins, de les pintures a les coves, M parla preocupada, I parla en barreja de castellà i català i diu "asombro" i seu amb les cames plegades sota el cul, C és l'única que parla de Brossa i de la seva poesia i cita més d'un poemari. M ha portat el seu llibre de *Sumari astral* i el té sobre la taula però no l'obre. Totes tenim llibretes i bolígrafs i apuntem coses, E ha portat l'ordinador, jo també però no l'he obert. Començo a parlar jo, no vull estar nerviosa, he de confiar en el grup de persones que he convocat i en l'obertura d'aquest procés, des del principi la conversa flueix, estimulante, tot i que primer de tot fem això tan formal de presentar-nos, perquè algunes persones no es coneixen, dic, i fins i tot M, de la casa, ens ha entregat els fulls d'encàrrec per a signar com un petit contracte. He dut el tarot i el pèndol, però no els trec, i el pèndol em queda dins la motxilla molts dies, el trobo al cap d'una setmana o més al fons de la bossa dins la seva bosseta de vellut que no he tocat des de fa molt de temps.

Al final parlem d'altres persones que ens agradaria convidar o amb qui voldríem parlar i ens organitzem per al futur. Jo no havia previst cap forma de registrar aquesta trobada i per això ara estem totes escrivint.

III.

M'he esperat molts dies a escriure aquest relat, com desafiant la fragilitat de la memòria encara una mica més, estirant la por d'oblidar-ho tot. Deixar anar i retenir només el que és necessari, o bé el que resta, pel motiu que sigui, per petit, absurd o insistent. Em sembla tan desestabilitzador el gest de deixar d'intentar conservar-ho tot que m'excita i m'estimula. No, no confio en la meua memòria, reviso els apunts. M, preocupada, va començar a parlar després que jo hagués intentat explicar el projecte de viva veu i gesticulant molt. Parlava primer de somnis, dels seus somnis i de somnis en general, i de la màgia material, i E deia que ¿què no és material? M deia que la ideologia, i d'aquí la preocupació pel món actual, una intranquil·litat que va manifestar-se al llarg de tota la trobada. També la idea de la màgia com quelcom que succeeix en la quotidianitat es va anar repetint des del principi i hi estàvem totes d'acord; X parlava de coses que ara ens poden semblar màgia per a les seves àvies eren “normals”, per exemple, l'aparició en forma de papallona d'una filla desapareguda. C recorda quan Irene Solà va parlar a la presentació del seu llibre¹ del pa que és màgia en el sentit d'alquímia, i també parlem del “desig de creure”² i la relació entre veritat i incertesa en la

1 Solà, Irene (2023). *Et vaig donar ulls i vas mirar les tenebres*. Barcelona: Anagrama.

2 *El desig de creure* va ser una exposició col·lectiva a cura de Cèlia del Diego que es va inaugurar el 2015 a MAC Mataró Art Contemporani, i que després va itinerar a altres centres d'art del territori, que analitzava les circumstàncies que envolten la producció d'il·lusions en relació amb la percepció de la realitat, posant el focus en el paper que hi té la predisposició a creure en uns fets que contradiuen les lleis. https://www.mataroartcontemporani.cat/posts_exposicions/el-desig-de-creure/

màgia i en la ciència. I ens recull i ens porta a un pla vital i fràgil ara i aquí i també paranormal en el sentit de la màgia com la relació entre la vida i la mort. *L'asombro*, com l'increïble d'estar vives. “Yo no acabo mi forma sino con vosotras”. Parlem de la por i de pensaments intrusius que no ens són propis, que venen d'un altre lloc, M té un projecte sobre fantasmes i I ens torna a la materialitat dels nostres cossos, que funcionen com una antena, com un mèdium.

E fa de mag durant tota la sessió, i d'una bossa en treu coses que podem mirar i tocar.³ I assenyala la capacitat dels objectes de dir-nos coses. E es pregunta si podem riure amb la màgia, si l'humor i la màgia estan junts o separats per concloure que la màgia no necessita un enemic. X assenyala que la màgia és performativa, que no s'explica a si mateixa; em quedo pensant en aquesta idea, surto un moment i, quan torno, E ha tret el llibre *Historias del arte* que va fer el pintor Aldo Urbano⁴ i que ens porta a parlar d'estats alterats de consciència i de les visions de Hildegard von Bingen que M va explorar àmpliament en una peça escènica.⁵ Parlem de la llum que fa aparèixer i desaparèixer coses, i C ens parla de les lentilles que cada dia donen forma al seu ull durant la nit perquè al matí pugui veure-hi sense lents, i parlem dels objectes que generen una imatge o una visió. Trec la carta del mag del tarot, que és l'artista que fa cosetes amb palets i pedretes.

I esmenta la divisió cos/ment com quelcom incompreensible i a la vegada de la “dictadura del sentir en l'àmbit del cos” per posar sobre la taula la possibilitat de “lo sensible en lo poético”, i parlem del conjur i del ritual, dels “rituals de la mañana” i dels processos pedagògics respectuosos amb els temps de cadascú atenent les transicions, d'un lloc a un altre, d'un temps a un altre, les cures. X ho relaciona amb els rituals del compartir i dels bacteris que suren i que són com el nostre cos comú i compartit. Aleshores E pregunta si hi ha coses que no han de ser tocadetes, i si cal que aprenguem a no tocar, i

3 Fotografia de Cristina Garrido, detall d'una publicació d'artista, portada i una pàgina del catàleg de l'exposició *Reversos* al Museo del Prado, 2023.

4 *Historias del arte (el libro)*. Còmic de 352 pàgines en color, 29,7 × 21 cm, 2022

5 *PIENSO CASA DIGO SILLA*, peça escènica de la companyia Los Detectives, 2019.

immediatament parlem del desig, de “tocar i fer desaparèixer”, parlo del text d’Agamben del llibre de *Profanaciones*,⁶ del joc, de la infantesa, del sagrat i el profà, “tocar és profanar”.

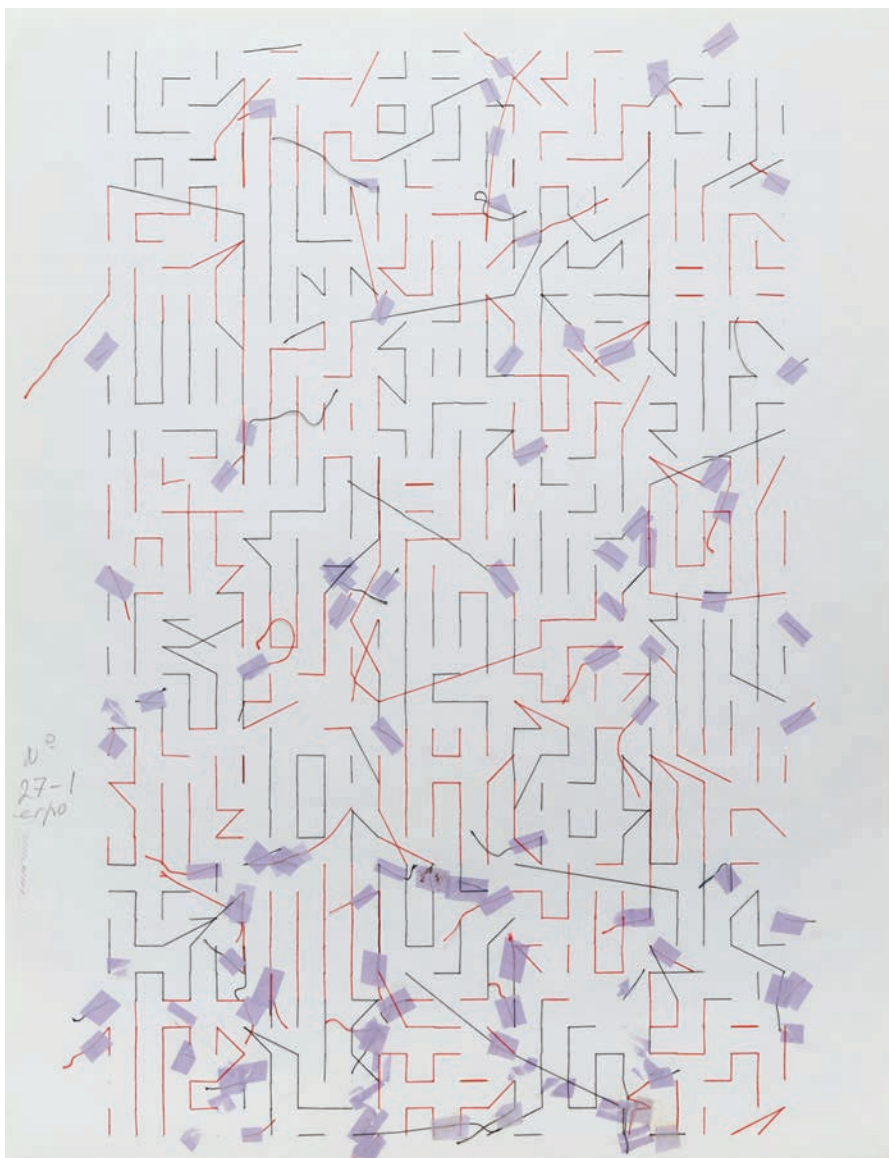
I i jo portàvem cartes del tarot, però al final no les hem tret, en canvi hem parlat de la necessitat de no exotitzar la màgia, de pensar-la en la comunitat, en l’entorn més proper i immediat, hem parlat molt d’aquesta paraula que és *asombro*, que no sé traduir al català però que ens sembla important, i de la importància de no poder entendre-ho tot del tot.

11

Caterina Almirall

© Esther Ferrer, VEGAP, Barcelona, 2025

© Esther Ferrer, VEGAP, Barcelona, 2025

Poema de los números primos (díptic), 1985
Fils i rotulador sobre llenç
75 x 60 cm c/u

© Esther Ferrer, VEGAP, Barcelona, 2025

© Esther Ferrer, VEGAP, Barcelona, 2025

H A L O

Mirant a fora a través
de la finestra fa la impressió
d'un quadre emmarcat.
Ah! ¿On comença un poema
i on acaba?

H A L O

Mirant a fora a través
de la finestra fa la impressió
d'un quadre emmarcat.
Ah! ¿On comença un poema
i on acaba?

W A E N

Wient a lora a lora

de la finerie la la

d'un quere amoret.

Am! On comence un poe

l on acbat

Conjuro:

23

por favor,

intersticios

por favor,

resquicios

por favor,

vestigios

Conjuro:

lenguaje
Como
tiempo
de espera

Aquí en la
palabra

algo suena
suena
suena

aquí algo
se ^{se transfiere} conecta
espera no te
vayas respira ^{aquí}
~~palabra~~ musculatura

tiempos para
embelesarnos
^{arrebatarnos arrebatarnos}
encandilarnos
tener tiempo
para arrebatarnos
los sentidos

Conjuro:
embelesarnos
obnubilarnos
arrobados
Turbias
mezcladas
Con Tierras
sedimentarnos
[literalmente
hechas de plasma cósmico]
llenas de estrellas
dispuestas
al Cosmos

Conjuro:

turbar
torios
vacilaci
oscilación
titubeo
fluctuantes

:Conjuro

27

Amoral